

niedziela

LITURGICZNA

WYJMIJ
STRONY

nr 22/30 V 2021

**Poznanie Trójcy jest celem
życia chrześcijańskiego.**

(Św. Tomasz z Akwinu)

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej

30 maja 2021 r.

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej

PIERWSZE CZYTANIE:

Bóg jest jeden

Czytanie z Księgi Powtórzonego Prawa

(PWT 4, 32-34. 39-40)

Mojżesz tak powiedział do ludu:

„Zapytaj dawnych czasów, które były przed tobą, zaczynając od dnia, w którym Bóg stworzył człowieka na ziemi, zapytaj od jednego krańca niebios do drugiego, czy nastąpiło tak wielkie wydarzenie jak to lub czy słyszano o czymś podobnym? Czy słyszał jakiś naród głos Boży z ognia, jak ty słyszałeś, i pozostał żywy? Czy usiłował Bóg przyjść i wybrać sobie jeden naród spośród innych narodów przez doświadczenia, znaki, cuda i wojny, ręką mocną i wyciągniętym ramieniem, dziełami przerażającymi, jak to wszystko, co tobie uczynił Pan, Bóg twój, w Egipcie na twoich oczach?

Poznaj dzisiaj i rozważ w swym sercu, że Pan jest Bogiem, a na niebie wysoko i na ziemi nisko nie ma innego. Strzeż Jego praw i nakazów, które ja dziś polecam tobie wypełniać; by dobrze ci się wiodło i twym synom po tobie; byś przedłużył swe dni na ziemi, którą na zawsze daje ci Pan, Bóg twój”.
Oto słowo Boże.

DRUGIE CZYTANIE:

Otrzymaliśmy Ducha przybrania za synów

Czytanie z Listu św. Pawła Apostoła do Rzymian

(Rz 8, 14-17)

Bracia:

Wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi. Nie otrzymaliście przecież ducha niewoli, by się znowu pogrążyć w bojaźni, ale otrzymaliście Ducha przybrania za synów, w którym możemy wołać: „Abba, Ojcze!”.

Sam Duch wspiera swym świadectwem naszego ducha, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Jeżeli zaś jesteśmy dziećmi, to i dziedzicami: dziedzicami Boga, a współdziedzicami Chrystusa; skoro wspólnie z Nim cierpimy, to po to, by wspólnie mieć udział w chwale.

Oto słowo Boże.

Liturgia Godzin:

Tom III. Teksty własne – s. 481 [s. 660].

PSALM RESPORSYJNY:

Ps 33 (32), 4-5. 6 i 9. 18-19. 20 i 22 (R.: POR. 12)

Refren: Szczęśliwy naród wybrany przez Pana.

Słowo Pana jest prawe, *

a każde Jego dzieło godne zaufania.

On miłuje prawo i sprawiedliwość, *

ziemia jest pełna Jego łaski.

Refren: Szczęśliwy naród wybrany przez Pana.

Przez słowo Pana powstały niebiosy, *

wszystkie gwiazdy przez tchnienie ust Jego.

Bo przemówił, i wszystko się stało, *

sam rozkazał, i zaczęło istnieć.

Refren: Szczęśliwy naród wybrany przez Pana.

Oczy Pana zwrócone na bogobojnych, *

na tych, którzy oczekują Jego łaski,

aby ocalili ich życie od śmierci *

i żywił ich w czasie głodu.

Refren: Szczęśliwy naród wybrany przez Pana.

Dusza nasza oczekuje Pana, *

On jest naszą pomocą i tarczą.

Panie, niech nas ogarnie Twoja łaska, *

według nadziei pokładanej w Tobie.

Refren: Szczęśliwy naród wybrany przez Pana.

Śpiew przed Ewangelią:

POR. AP 1, 8

Alleluja, alleluja, alleluja.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu,

Bogu, który jest i który był, i który przychodzi.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Czerwiec 2021 – intencje Apostolstwa Modlitwy

Intencja ewangelizacyjna – Piękno małżeństwa: Módlmy się w intencji ludzi młodych, którzy przygotowują się do małżeństwa przy wsparciu wspólnoty chrześcijańskiej – aby wzrastali w miłości, z wielkodusznością, wiernością i cierpliwością.

II Krucjata Modlitw w intencji Ojczyzny: O światło Ducha Świętego dla duszpasterzy i liderów ruchów, aby mogli odczytać nowe sposoby przekazywania Ewangelii ludziom młodym.

Szymon Czechowicz, Chrystus ukazujący się apostołom po zmartwychwstaniu, 1758

Chrzest w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

Słowa Ewangelii według św. Mateusza
(Mt 28, 16-20)

Jedenastu uczniów udało się do Galilei, na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami:

„Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”.
Oto słowo Pańskie.

W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

Ks. ANDRZEJ KULIBERDA

Dzisiejsze słowo Boże przypomina nam o niezbywalnym prawie i obowiązku głoszenia Ewangelii wszystkim ludziom oraz narodom. Skierowany do Apostołów misyjny nakaz Chrystusa: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Mt 28, 19), choć odnosi się całego Kościoła, to w pierwszym rzędzie dotyczy papieża i wszystkich biskupów.

Zadanie ewangelizacji narodów w niezwykle gorliwy sposób wypełnił św. Jan Paweł II. Już w dniu inauguracji papieskiej posługi, prosząc o otwarcie granic państw, systemów ekonomicznych i politycznych, szerokich dziedzin kultury, cywilizacji i rozwoju, wołał: „Nie bójcie się, otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi!” (22 października 1978 r.). Następnie, by nauczać narody, papież Polak odbył 104 zagraniczne podróże apostolskie, podczas których odwiedził 129 krajów. Gdy przybył, wielokrotnie, do ojczyzny, pomny na to, że naród, który traci pamięć, traci swoją tożsamość, przypominał o roli Maryi i o licznych Bożych interwencjach w dziejach Polski. Kiedy

wykładał prawdy wiary, wzywał do przestrzegania Dekalogu i nauczał, że zachowywanie Bożych praw i nakazów warunkuje nie tylko zbawienie człowieka, ale i pomyślność narodu (por. Pwt 4, 39-40).

Podkreślając, że nic z nauczania św. Jana Pawła II nie straciło dziś na znaczeniu, zwróćmy uwagę, że obok głoszonego słowa ważną rolę w przekazie wiary odgrywały jego postawa i gesty. W uroczystość Trójcy Przenajświętszej przywołajmy jeden z nich, a mianowicie gest uklęknięcia i ucałowania chrzcielnicy w wadowickim kościele w dniu 7 czerwca 1979 r. Wskazując na powód tego gestu uniżenia, wdzięczności i miłości do Boga, papież powiedział: „Przy tej chrzcielnicy zostałem przyjęty do łaski Bożego synostwa i wiary Odkupiciela mojego, do wspólnoty Jego Kościoła w dniu 20 czerwca 1920 r.”. W orędziu na VI Światowy Dzień Młodzieży w Częstochowie nauczał, że być synami Bożymi oznacza przyjąć Ducha Świętego, pozwolić się przez Niego prowadzić, być otwartym na Jego działanie w życiu osobistym i w historii świata. Patrząc na życie Karola Wojtyły – papieża Jana Pawła II, z całą pewnością możemy powiedzieć, że prawdziwie był „synem Bożym”.

A jak jest z nami, którzy w dniu chrztu św. otrzymaliśmy „Ducha przybrania za synów” (Rz 8, 15)? Jaka jest nasza postawa wiary? Czy padamy na kolana wobec tajemnicy wszechmocnego Boga i poddajemy się Jego zbawczej woli? Czy jesteśmy Mu wdzięczni za nieoceniony dar chrztu św., przez który człowiek rodzi się do życia Bożego, staje się przybranym synem Boga Ojca, członkiem Chrystusa oraz świątynią Ducha Świętego (por. KKK 1279)? W końcu czy przyjmując Boże prawa i nakazy, pamiętamy, że w ich wypełnianiu pomaga nam Chrystus, który jest z nami (por. Mt 28, 20)?

Krzysztof Świertoń/Archivum Niedzieli

Być dziedzicami Boga

Ks. KRZYSZTOF KOWALIK

Dziedziczenie to zazwyczaj przejęcie majątku po rodzicach przez syna lub córkę. Jeśli rodzice mieli kilkoro dzieci, wtedy mówi się o współdziedziczeniu. Może się to odbyć za życia lub po śmierci właściciela majątku. Może on też, na mocy swej woli, przekazać go osobie niespokrewnionej, a w jakiś sposób z nim związanej. Również w starożytności prawo do dziedziczenia miały – prócz dzieci zrodzonych przez rodziców – osoby przez nich adoptowane. Inna sytuacja była, gdy dzieci zostały zrodzone z niewolnic. Tu wszystko zależało od tego, czy ich ojciec przyznał im prawo do dziedziczenia czy też nie. W biblijnym Izraelu w ustalonych prawach podkreślano natomiast, że dziedzictwo mogło być przekazane jedynie osobom, które były związane ze sobą więzami krwi. Zazwyczaj majątek przechodził z ojca na syna. Gdy synów było kilku, wtedy pierworodny miał prawo do dwóch części dzielonego majątku. Jeśli ktoś nie miał syna, wtedy jego majątek dziedziczyła córka, zaś w przypadku braku potomstwa – dział przechodził na dalszych krewnych. W Biblii dziedzictwo miało także znaczenie religijne. Terminem tym określano dary Boga, które otrzymał od Niego lud wybrany. Wśród nich najważniejsze były: życie, ziemia i wiara. Święty Paweł, pisząc do wspólnoty uczniów Chrystusa w Rzymie, określał ich jako dziedziców Boga oraz współdziedziców Chrystusa. Przez te terminy odwołuje się

do codzienności ludzi i chce im pomóc zrozumieć wartość nowego życia, które otrzymali od Boga.

Chrześcijanina nazywa dziedzicem darów Boga, gdyż otrzymał on przybrane synostwo Boże. Stał się dzieckiem Boga dzięki ofierze Jezusa Chrystusa. Ma zatem prawo do dziedziczenia. Niemniej Pierworodnym, do którego te dary należą, jest Chrystus. Tym samym wierzący w Niego razem z Nim współdziedziczą. Co jest przedmiotem tego dziedzictwa? Chwała Boga. Chrystus został nią otoczony przez Boga po wykonaniu na ziemi dzieła zleconego Mu przez Ojca. Dlatego to Jemu zostały poddane niebo i ziemia. One stanowią dziedzictwo Jego i tych, którzy przez wiarę w Jezusa stali się dziećmi Boga. By je osiągnąć, trzeba żyć na wzór Chrystusa. On, jako Syn Boży, przyjął wolę swego Ojca. Był jej wierny aż po śmierć na krzyżu. Podobnie chrześcijanin powinien podejmować wszystko, co spotyka go w życiu z ręki Boga, łącznie – a może przede wszystkim – z cierpieniem. Kiedy przeżywa je w jedności z Chrystusem, okazuje się autentycznym dzieckiem Boga. Stając się współuczestnikiem Krzyża Chrystusa, nabywa tym samym prawa do Jego dziedzictwa. Nie zależy to od jego pochodzenia, gdyż wraz z przyjściem Syna Bożego dar ten stał się dostępny dla wszystkich ludzi. Decydują o nim nie więzy krwi czy rytuały, ale wiara w Chrystusa. Wiara na wzór wiary Abrahama, który jako pierwszy wyruszył ku zdobyciu Bożego dziedzictwa, ufając Bożej obietnicy. **n**

PONIEDZIAŁEK 31 V

KOLOR ○

Święto Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny

So 3, 14-18 lub Rz 12, 9-16b; Iz 12, 2-3. 4bcde. 5-6; Łk 1, 45; Łk 1, 39-56

Liturgia Godzin:

Teksty wspólne o Najświętszej Maryi Pannie – s. 1409 [s. 1604] z wyjątkiem własnych – s. 1196 [s. 1309].

WTOREK 1 VI

KOLOR ●

Wspomnienie św. Justyna, męczennika

Tb 2, 9-14; Ps 112 (111), 1b-2. 7-8. 9 (R.: por. 7b); por. Ef 1, 17-18; Mk 12, 13-17

Liturgia Godzin:

Teksty w psalterzu na wtorek I tygodnia – s. 595 [s. 753]. W Godzinie czytań – I czytanie z wtorku 9. tygodnia zwykłego – s. 241. II czytanie własne – s. 1211. Hymn w Godzinie czytań oraz hymny i wszystko po psalmach w Jutrzni i Nieszporach z wyjątkiem własnych antyfon można wziąć z tekstów wspólnych o jednym męczenniku – s. 1481 [s. 1655].

ŚRODA 2 VI

KOLOR ●●

Dzień powszedni okresu zwykłego lub wspomnienie świętych męczenników Marcelina i Piotra

Tb 3, 1-11a. 16-17a; Ps 25 (24), 2-3. 4-5. 6 i 7bc. 8-9 (R.: por. 1b); J 11, 25a. 26; Mk 12, 18-27

Liturgia Godzin:

Teksty w psalterzu na środę I tygodnia – s. 612 [s. 769]. W Godzinie czytań – czytania ze środy 9. tygodnia – s. 244. Albo: wspomnienie świętych męczenników Marcelina i Piotra. Wszystko jw. w dzień powszedni, jedynie własne II czytanie w Godzinie czytań – s. 1214 oraz modlitwa w Godzinie czytań i Jutrzni – s. 1215 [s. 1321]. Można hymn w Godzinie czytań oraz hymn i wszystko po psalmach w Jutrzni wziąć z tekstów wspólnych o wielu męczennikach – s. 1462 [s. 1641]. 1. Nieszpory z uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa – s. 494 [s. 666]. Modlitwa na zakończenie dnia (kompleta) po I Nieszporach niedziel i uroczystości s. 1020 [s. 1173].

CZWARTEK 3 VI

KOLOR ○

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (Boże Ciało)

Wj 24, 3-8; Ps 116B (115), 12-13. 15 i 16bc. 17-18 (R.: por. 13); Hbr 9, 11-15; (jeśli okoliczności za tym przemawiają, można odmawiać sekwencję: Chwal, Syjonie, Zbawiciela) J 6, 51ab; Mk 14, 12-16. 22-26

Liturgia Godzin:

Teksty własne – s. 497 [s. 669]. Modlitwa na zakończenie dnia (kompleta) po II Nieszporach niedziel i uroczystości – s. 1022 [s. 1175].

PIĄTEK 4 VI

KOLOR ●

Dzień powszedni okresu zwykłego

Tb 11, 5-18; Ps 146 (145), 1b-2. 6c-7. 8-9a. 9b-10 (R.: por. 1b); J 14, 23; Mk 12, 35-37

Liturgia Godzin:

Teksty w psalterzu na piątek I tygodnia – s. 644 [s. 800]. W Godzinie czytań – czytania z piątku 9. tygodnia zwykłego – s. 250.

SOBOTA 5 VI

KOLOR ●

Wspomnienie św. Bonifacego, biskupa i męczennika

Tb 12, 1b. 5-15. 20; Tb 13, 2abcde. 6. 7. 8 (R.: por. 2a); Mt 5, 3; Mk 12, 38-44

Liturgia Godzin:

Teksty w psalterzu na sobotę I tygodnia – s. 661 [s. 816]. W Godzinie czytań – I czytanie z soboty 9. tygodnia zwykłego – s. 253. II czytanie o świętym – s. 1219. W Godzinie czytań i Jutrzni modlitwa własna – s. 1220 [s. 1323]. Można hymn w Godzinie czytań oraz hymn i wszystko po psalmach w Jutrzni wziąć z tekstów wspólnych o jednym męczenniku – s. 1481 [s. 1655] albo o pasterzach – s. 1503 [s. 1672]. 1. Nieszpory z 10. niedzieli zwykłej – s. 256 [s. 614], antyfona do pieśni Maryi na Rok B.

WIĘCEJ NA NIEZBĘDNIK KATOLIKA

niezbednik.niedziela.pl

Pytanie czytelnika:

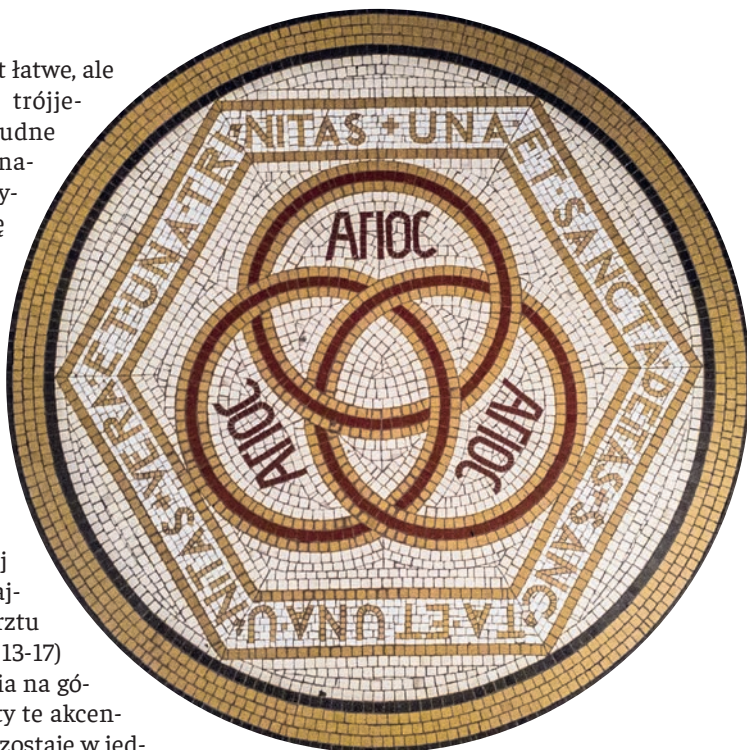
Co możemy powiedzieć o Trójcy Świętej skoro jest Ona tajemnicą?

Trójca – nie jest znakiem zapytania

Ks. JAROSŁAW GRABOWSKI

Mówienie o Trójcy nie jest łatwe, ale konieczne. Wyrażenie trójjedyności jest zawsze trudne do zrozumienia, gdyż według naszego naturalnego sposobu myślenia, trzy nigdy nie równa się jeden, tak jak jeden nie równa się trzy. W przypadku nauki o Bogu nie chodzi jednak o matematyczno-logiczny problem, ale o sformułowanie prawdy wiary, której nie sposób zamknąć w granicach ludzkiej logiki. Chrześcijanie wyznają wiarę w jednego Boga w trzech Osobach. Biblijne opisy objawienia się Trójcy Świętej (tzw. teofanie trynitarne) odnajdujemy m.in. w wydarzeniu chrztu Jezusa w Jordanie (por. Mt 3, 13-17) oraz podczas Jego przemienienia na górze Tabor (por. Mt 17, 1-9). Teksty te akcentują bóstwo Chrystusa, który pozostaje w jedności z Ojcem i Duchem Świętym. Inne teksty akcentują zaś bóstwo Ducha Świętego, który pozostaje w ścisłej relacji do Ojca i Syna (por. J 15, 26; 1 Kor 2, 10).

Pytanie zadane przez czytelnika wciąż powraca. Już św. Cyryl Jerozolimski z IV wieku odpowiedział na nie: „Choć nie mogę całej rzeki wypić, czy mi nie wolno tyle wody zaczerpnąć, ile mi potrzeba? Choć nie jestem w stanie zjeść wszystkich owoców z ogrodu, czy muszę odejść głodny? Czy nie mogę spoglądać na słońce, bo me oczy nie zdołają go całego objąć?”. Wielu chrześcijan jest przekonanych, że o Trójcy Świętej należy raczej milczeć niż mówić, gdyż język ludzki jest po prostu nieadekwatny, by powiedzieć coś sensownego o tak zdumiewającej tajemnicy. Sugerują w ten sposób, że Bóg jest wielkim znakiem zapytania, niezrozumiałą tajemnicą, czyli tym, czego nie da się zrozumieć. Jeśli jednak Bóg do mnie mówi, to chyba po to, żebym Go rozumiał. Święty Augustyn nigdy nie określał tajemnicy jako czegoś, czego nie można zrozumieć, lecz jako coś, czego człowiek nigdy nie

skończy poznawać, a to zupełnie inna sprawa. Bóg wprowadza nas w swoją tajemnicę. Skoro mamy się stać tacy jak On, musimy Go zatem poznawać. Choć Trójca Święta jest ponad naszym rozumem, nie oznacza to, że należy milczeć.

Mówienie o Trójcy Świętej ma ogromne znaczenie, ponieważ życie chrześcijanina realizuje się w znaku i obecności Trójcy. Na początku życia przyjęliśmy sakrament chrztu św.: „w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”, i u kresu naszego życia będą odmawiane modlitwy w imię Trójcy Przenajświętszej. W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego małżonkowie zostają złączeni w małżeństwie, a kapłani są święceni. W imię Trójcy Świętej rozpoczynamy i kończymy dzień. Trójca jest więc portem, do którego wszystko zmierza, i oceanem, z którego wszystko wypływa, do którego wszystko dąży.

Pytania do teologa prosimy przysyłać na adres: teolog@niedziela.pl.

Świecki apologeta

Taką osobą był św. Justyn, który żył w II stuleciu i bronił chrześcijaństwa. 1 czerwca obchodzimy jego wspomnienie.

Ks. ANTONI TATARA

Jego imię wywodzi się od łacińskiego przymiotnika *iustus*, czyli sprawiedliwy. Oddaje ono bardzo dobrze osobowość tego obrońcy wiary w Chrystusa. Musiał jej bowiem bronić zarówno przed przedstawicielami narodu wybranego, jak i przed poganami.

Justyn z pochodzenia był prawdopodobnie Grekiem bądź Rzymianinem. Sam siebie nazywał Samarytaninem, ponieważ urodził się w Ziemi Świętej, w dzisiejszym Nablus w Samarii. Przyszedł na świat w pogańskiej rodzinie. Był osobą wszechstronnie wykształconą. Studiował dostępne mu dzieła filozoficzne i teologiczne. Zapoznał się z ideami epikurejskimi oraz stoickimi. Był filozofem, który miał swoich uczniów. Zaznajomił się również z przesłaniem religii Mojżeszowej, a potem rodzącego się chrześcijaństwa. Czytał Biblię. Poznał wyznawców Pańskich i ich styl życia. Mając ok. 30 lat, przyjął chrzest św. w Efezie.

Pozostawił po sobie teologiczne dzieła, z których najbardziej znane to *Dialog z Żydem Tryfonem*. Czytamy tam m.in.: „Ojciec niewysłowiony i Pan wszech rzeczy nigdzie nie przychodzi ani się nie przechadza, ani sypia, ani ze snu powstaje; nie, on trwa w swym miejscu, gdziekolwiek by ono było. Wzrok jego przenikliwy i słuch Jego bystry, a jednak nie widzi oczyma ani słyszy uszami, ale mocą niewysłowioną. Jest nieporuszony, a żadne miejsce, nawet świat cały objąć Go nie może, jako że był, zanim świat został stworzony”.

Warto wiedzieć, że dzięki św. Justynowi zachowały się opisy pierwszych chrześcijańskich rytów liturgicznych, m.in. chrztu św. i Eucharystii. Ponadto można go uznać za protoplastę mariologii.

Świętego Justyna uważa się też za pioniera w łączeniu filozofii świata hellenistycznego

Św. Justyn, męczennik

ur. ok. 100 r.

zm. ok. 165 r.

z chrześcijańską wizją rzeczywistości, gdzie Jezus z Nazaretu jest Panem dziejów. Dlatego też św. Jan Paweł II w encyklice *Fides et ratio* (Wiera i rozum) napisał: „Jako pioniera konstruktywnego dialogu z myślą filozoficzną, nacechowanego co prawda ostrożnością i rozwagą, należy wymienić św. Justyna: chociaż zachował on wielkie uznanie dla filozofii greckiej nawet po nawróceniu, twierdził stanowczo i jednoznacznie, że znalazł w chrześcijaństwie «jedyną niezawodną i przydatną filozofię»”.

Bez cienia wątpliwości odważnie wyznawał Chrystusa. W licznych dyskusjach demaskował błędy innowierców. Podczas prześladowań chrześcijan za cesarza Marka Aureliusza w połowie lat 60. II wieku w Rzymie poniósł śmierć za wiarę przez ścięcie mieczem. **n**